

Hoofdstuk 1

Als vijfjarige stond Eireen Holtenberg voor de grote spiegel van de kleerkast op de slaapkamer van haar ouders met een oud gordijn om haar hoofd en schouders gedrapeerd. Ze verbeelde zich dat ze de gevangengenomen prinses uit het sprookje was, en ze stelde zo luidruchtig iedereen in huis daarvan in kennis dat haar moeder verschrikt naar boven kwam hollen. Ze dacht dat Eireen zich vreselijk had bezeerd.

‘Wat is er, kind? Waarom gil je zo?’ Eireen keek misprijzend naar haar binnenstormende moeder die haar uit haar concentratie haalde.

‘Ik speelde prinses,’ zei Eireen waardig. ‘Gillen prinsessen dan zo?’ Mevrouw Holtenberg zakte op de rand van het bed neer en schudde verbijsterd haar hoofd. ‘Ik weet schatje, dat je gek bent van toneelspelen en van mij mag je alle sprookjes naspelen, als je er dan voortaan niet zo bij krijgt. Waarom deed je dat nou?’

‘Nou,’ overwoog Eireen, met een merkwaardige realiteitszin voor een vijfjarige, ‘zou jij niet gillen als iemand je meeneemt als je helemaal niet wilt? Dat zal een prinses uit een sprookje dan best ook wel doen, hoor.’ Eireen legde haar

gordijnsluier af en ging gezellig naast haar moeder zitten. ‘Als ik groot ben, wil ik echt toneel gaan spelen... en dan komen jullie allemaal kijken en... eh... dan krijg ik bloemen.’ Dat had ze verschillende malen op de tv gezien en Eireen vond dat het mooiste van alles.

‘Dat duurt dan nog wel even,’ zei Eireens moeder kalmerend, ‘misschien denk je er later heel anders over.’

Eireen vond dat geen aardige opmerking en het grappige, beweeglijke kindergezicht, waarop iedere emotie zich zo snel en intens aftekende, werd somber.

‘Daar weet jij niks van,’ zei ze streng. De grote, groene ogen in het ronde gezichtje met de vrolijke wipneus veranderde binnen enkele seconden in een ondeugend clownskoppie met schelmse ogen. Eireen kon, als ze dat wilde, heel breed grijnzen. ‘En als je zoet bent, mag jij vooraan zitten... met pappie en misschien komen Just en Friedel ook wel. Zou dat even te gek zijn?’

Eireen sprong op en danste opgewonden door de kamer: ‘En nou was ik een... eh... hoe noem je dat nou? Tralalallaaa!’ Eireen gaf een niet onverdienstelijke imitatie van een musicalster, ook dit had ze trefzeker van een televi-

sie-uitzending opgepikt.

‘Je bent een malle meid,’ zei haar moeder vertederd, zoals bij alles wat haar jongste uit-haalde. Just en Friedel, respectievelijk twaalf en veertien jaar oud, hadden vanaf het begin het zoveel jongere zusje verwend en in bescher-ming genomen. Eireen was er nauwelijks door bedorven, ze bleef een vrolijk en gezellig kind, boordevol malle invallen. Maar ze wist heel goed hoe ze Just en Friedel voor haar karret-tje moest spannen. Dat was niet moeilijk, want ze kozen toch altijd haar partij, ook als Eireen straf had verdiend.

Eireen had een heerlijke jeugd. ‘Freule Zonneschijn’ noemde de familie haar. Ze zat vol invallen en ze kon geen kwaad doen.

Ook als haar goede voornemens wel eens niet helemaal werden wat ze ervan had ver-wacht, was er altijd wel iemand die voor Eireen in de bres sprong, en waarom ook niet? Eireen was en bleef een tevreden, goedgehumeurd, gezellig kind.

‘Je kunt dat kind nooit een standje geven, want dan krijg je Just of Friedel, liefst allebei, meteen tegen,’ klaagde haar moeder, toen Eireen de zolder even verbouwd had tot een theater, waar haar vier vriendinnen het publiek moes-

ten vormen en zijzelf uiteraard de Grote Ster zou zijn. Dat zou allemaal wel aanvaardbaar zijn geweest, als ze daarbij niet zo'n verschrikkelijke rommel had gemaakt en zelfs de waslijnen van haar moeder had gesloopt, omdat ze koord nodig had om de gordijnen voor het toneel bevallig samen te binden. Aan die overgordijnen had niets gemankeerd, tot Eireen ermee aan de slag was gegaan. De gordijnen waren weliswaar in de loop der jaren overcompleet geworden, maar waren toch zuinig in een doos bewaard gebleven omdat ze uit de begintijd van mama's huwelijk stamden en Friedel gevraagd had of zij de mooie gordijnen later mocht hebben. Nu, dat hoefde niet meer. Eireen had er een serie gaten in geboord en niet zo zuinig.

Mama was deze keer wel erg boos geworden. Haar hand schoot uit, maar ze raakte alleen Eireens lange haren, die als een gordijn voor haar ogen vlogen. Eireen begon daarop te gillen alsof ze een vreselijk pak slaag had gekregen. Ze loeide compleet.

Friedel kwam van boven hollen, gevolgd door Just.

‘Wat is er, Eireen, wat is er gebeurd?’ riep Friedel ongerust. ‘Papa, zeg jij eens wat hier gaande is?’ Ze keek naar haar moeder, die met

van woede fonkelende ogen tegenover haar brullende jongste stond, terwijl papa doodgemeedereerd zijn krantje opvouwde en grinnikte.

‘Ik geloof dat Eireen boven de boel gesloopt heeft... Gordijnen, is het niet zo, mama?’

‘Maar mama heeft me geslagen,’ snikte Eireen zielsongelukkig. De tranen rolden als knikkers over haar bolle wangen. Ze wierp zich in Friedels armen, die zich beschermend om haar sloten.

‘Geslagen... voor een paar gordijnen?’ vroeg Friedel ontzet.

‘Mama, hoe kon je dat nou doen... je slaat nooit. Deed het erg pijn, Eireen?’

Toen begon Just te lachen, luid en hartelijk: ‘Friedel, zie je nou niet dat die kleine aap je weer te pakken heeft genomen? Je brult alleen maar om geen straf te krijgen. Waar of niet waar?’

‘Nou, je raadt het precies,’ zei mama droog, die intussen haar gevoel voor humor weer had teruggevonden. ‘Ik raakte alleen haar haren maar. En, lieve Friedel, jij moest zo nodig het arme kleine zusje komen helpen... ze heeft de gordijnen onder handen genomen die jij zo prachtig vindt. Er zitten vijf grote gaten in en

zijn dus rijp voor de vuilniszak. Wat zei je?’

Eireen had het allemaal niet erg gevonden en genoten van de opwinding die ze had veroorzaakt. Ze vond het opeens niet meer leuk en had vreselijke spijt toen Friedel, in plaats van boos op haar te worden, in tranen uitbarstte.

‘Friedje. ik wist het niet... ik vind het zo erg,’ fluisterde ze met een klein berouwvol stemmetje. Deze keer waren haar tranen en haar berouw echt. ‘Friedje, ik wist niet dat het jouw gordijnen waren en dat je ze zo mooi vindt.’

Just keek peinzend naar zijn huilende zussen. ‘Dat kind is tot in de grond verwend,’ zei hij, maar dat wisten ze overigens allemaal wel. Het laatste woord was voor vader Holtenberg.

‘Dat mag waar zijn, maar daar hebben we dan allemaal braaf aan meegewerkt.’

Het voorval met de bedorven gordijnen en Friedels verdriet daarover, hadden diepe indruk op Eireen gemaakt. Waarom dat zo was, werd niemand duidelijk, maar Eireens plezier in toneelspelen was bekoeld. Misschien speelde onbewust de oudere zuster van een schoolvriendin een rol. Na een rondje opscheppen op het schoolplein, waarbij ieder familielid deftiger, rijker en belangrijker pleegt te worden, was Eireen helemaal in de ban van de zuster van

haar vriendin Rory die advocaat wilde worden. Nou, dat wilde Eireen dan ook wel. Tot dan was advocaat een drabbig geel drankje geweest dat mama op verjaardagen voor de tantes inschonk, maar het bleek toch nog iets anders te zijn. Ze stak haar licht op bij papa. ‘Ik wil niet meer aan het toneel, ik wil advocaat worden,’ deelde ze mee. ‘Waar moet ik dan beginnen?’

‘Rechten studeren, gek kind!’ Just bulderde van het lachen.

‘Jij wilt ieder halfjaar iets anders worden.’ ‘Bemoei je er niet mee,’ zei Eireen. Wonderlijk genoeg bleef ze door de jaren heen beweren dat ze rechten ging studeren, en bleef ‘het toneel’ meer een stille liefde.

Friedel was inmiddels getrouwd en woonde op een boerderij in Gelderland, waar ze haar best deed een goede boerin te worden.

Ze had een goede band met haar familie maar leed altijd aan gebrek aan tijd. Volgens Eireen zag ze heel haar familie alleen nog maar door een verrekijker.

Just had artistieke neigingen. Hij ontwikkelde zich tot een niet onverdienstelijk illustrator. Hij vond zijn zus met haar bijzondere, lachende groene ogen het grote voorbeeld voor de vlotte meisjesfiguurtjes die hij in opdracht

op talloze boeken tot leven bracht. Hij was ook degene die zijn jongste zus altijd hielp als ze in het nauw zat en zich suf lachte om haar gekke streken. Maar ook Just en Eireen groeiden uit elkaar door het leeftijdsverschil en het feit dat Just naar Amsterdam verhuisde en daar een eigen vriendenkring opbouwde.

‘Daar hebben we dan voor de tweede keer het verrekijker effect,’ merkte Eireen somber op. ‘Ik merk nog nauwelijks dat ik een broer en een zus heb. Ik hang er maar zo’n beetje bij als het vijfde rad aan de wagen.’

‘Onzin, jij bent en blijft het zonnetje van de familie,’ troostte Just, toen hij voor een familiefeestje thuiskwam. ‘Blijf schitteren... zo duf als je nu kijkt, ken ik je niet.’

‘Ik heb ook wel eens zorgen. Het wordt hier zo saai,’ klaagde Eireen. ‘Ik studeer echt ijverig, maar ik ben toch wel dolblij met het amateurtoneel. Een leuke club en er wordt echt hard gewerkt, we hebben een fantastische regisseur. Eerst wilde ik niet en liet me maar zo’n beetje meesleuren. Het leek me allemaal zo oubollig, iets voor tussen de schuifdeuren op een verjaardag, maar zo is het helemaal niet. Er wordt goed gewerkt en de sfeer is uitzonderlijk.’

‘Dat was in het begin van jouw lidmaatschap

niet aan jou te danken, heb ik gehoord,' hielp Just haar herinneren. 'Je lag nogal dwars.'

Eireen kon het zich nog akelig goed herinneren. Een oude schoolvriendin, lid van de amateurclub, had Eireen aangekondigd als een geweldige aanwinst: ze kon zingen en dansen. Op school deed ze het ook al zo goed. Ze was vlot en geestig, met een heel speciale uitstraling. Maar de vlotte Eireen deed in het begin tegen niemand een mond open. Ze keek nadrukkelijk de kat uit de boom en vond het allemaal niets. Omdat Eireens roep haar vooruit was gegaan, viel ze door haar afwerende houding bitter tegen. De mensen deden niet aardig tegen haar, maar dat kwam eenvoudig omdat ze zelf zo stug en afstandelijk deed.

Tot het tenslotte met de vriendin, die haar erbij betrokken had, op een forse ruzie uitdraaide.

'Ik kan niet op commando leuk en vriendelijk zijn,' riep Eireen theatraal tegen Ana. 'Ik ging mee omdat jij zo zeurde, weet je nog wel? Ik stel me niet aan, ik doe gewoon.' 'Dat doe je juist niet,' schreeuwde Ana, 'jij denkt zeker dat je het overal wint omdat je er leuk uitziet, zo pittig, zo zonnig. Die ogen van Eireen... ik ken die lofliederen van school. Ja, toen was je